

както свидѣтельствува буквалниятъ смисалъ, който по тоя случай приписва на Батбая сто и петдесетъ годишенъ възрастъ). Отъ тука е ясно вече, че въ времето на тоя историкъ, т. е. въ първата половина на IX вѣкъ, бжлгаре сж сжществоваде още въ своето старо отечество около Азовско-море и че тие сж са намирале още подъ хазарското иго. Това свидѣтельство е важно за насъ, защото за азовско-кубанските бжлгаре ние ще да поговориме и на друго мѣсто (когато разглѣдаме вопросътъ за тмутраканските русси).

Надѣяме са, че ние показахме достаточна несжстоятелността на най-важниятъ пунктъ на тюрко-финската теория, т. е. това дѣто бжлгарете са наричатъ хунни въ нѣкои и други срѣдне-вѣковни источники. Така сжщо ние изнесохме предъ видъ и недостатокътъ на критиката отъ страната на европейската учена историография, която е повтаряла относително бжлгарете сжмнителните извѣстия на по-новите писатели, безъ да ги сжгласува съ извѣстията на по-старите. Да са обжрнеме сега камъ другите страни на гореказанната теория, т. е. камъ етнографическите и филологическите доказателства.

В. ЕТНОГРАФИЧЕСКИ ДОКАЗАТЕЛСТВА.

IV. Невѣрното мнѣние за характерътъ на славяните и за преобразяванieto на бжлгарете. Сжсѣдството имъ съ истинно-хуинските елементи. Силата на славянското движение.

Огдѣка са е появило на Балканскитъ полуостровъ такова многочисленно и гжсто славянско население?